

UGHY SZABINA
Beteljesedett

Cseresznyét ettem a folyosón, neked hoztam,
de mondták, hogy ezt már nem ehetsz.
Fehérre rágtam a magot míg vártam,
a halál is így rág le a csontokig.
Most magánál van, pár percre bejöhetsz,
szólt anyám. Csak most tűnt föl,
egész gyerekszeme lett a sírástól.
Mondani akartam neked valamit, tudtam utoljára,
hang a torkomon mégsem jött ki.
Nem bírtalak így látni, lekötözve, mint egy állat.
A pupillád körüli szürke gyűrű,
sötét kútjából néztél a tér mögötti térbe.
Csak a hatalmas öklöd, két makacs kő,
őrzött még belőled valamit,
ahogy a rácsok közül kilógott.
Hirtelen fölültél és visszaestél,
olyan szomjas vagyok – sóhajtottál.
Ketten tartottak már, mikor inni adtak.

Haza is küldtek, ne legyek útban.
Mert minden szenvedés lassú sodrású folyó,
benne a test kényszerű engedelmesség,
hánykódó műanyag flakon.
Ahogy kifelé rúgja magát a lélek,
a test mégis miért lesz egyre nehezebb?
Zavaros, sűrű vízben úsztam egész éjjel,
lábamhoz szűrős hínár, nehéz iszap tapadt,
föl-le úsztam, nem tudtam hova és miért,
mint a fájdalom egy másik testben.
Elalvás előtt imádkoztam, halj meg,
legyen könnyű az érzés,
de Istenhez ésszel, szavakkal szólni
nem lehet.
Azt hittem, megérezem majd,
de nem oldódott szét bennem a szó: vége,
csak a kutya nyüszített fel,
kora délután volt, sokadik péntek.

De szabadíts meg magamtól

Ha nem tudok aludni, imádkozni szoktam.
Mormolom, rágom a Miatyánkot,
ízét vesztett rágó.
Olyankor az arcomba hajol és a szemembe néz,
– egyszerre mindkettőbe tud –;
a haja talán száraz kukoricalevél illatú.
Hogy hiszek-e vagy sem, neki olyan,
mint minden élet:
üvegphárba fújt füst.
Az idő, még ha nincs is,
neki dolgozik. Velem jön, felé.
A köztünk lévő tér; bár ugye az sincs,
nem nő és nem csökken,
örökegyforma gránátalmamag.
Esténként magam mégis lemérem:
a mérleg jobb felén, ami volt,
a másikon, ami lehet.
A kettő közt ingó nyelv: én vagyok,
lehunyva szemem a nullánál egy-egy pillanatra.